

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120209186
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8120209186.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: Q. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X, XXX XX O., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 4.717,04 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 28.04.2020, č. k. 8Csp/135/2020-116 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 21.05.2021, č.k. 8Csp/135/2020-124, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výrokoch I. a III.
- II. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov v spojení s dopĺňacím rozsudkom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 150,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v plnom rozsahu.

2. Vychádzal z ustanovení § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že aj keď zákon, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozil, nakoľko podanou žalobou vo veci sp. zn. 9Csp/200/2019 sa žalovaný domáhal zaplata sumy 4.777,04 eura s príslušenstvom od žalobkyne. Právnym predchodcom žalovaného poskytnutý úver bol podľa odôvodnenia rozhodnutia vo veci sp. zn. 9Csp/200/2019 vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, vzhľadom na to, že nebolo preukázané skúmanie bonity žalovanej (v tomto konaní žalobkyne). Nepovažoval za dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva. Dospel k záveru, že

suma vo výške 150 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadostučinenia (keďže morálnym zadostučinením bol aj rozsudok sp. zn. 9Csp/200/2019 a je ním aj odôvodnenie tohto rozsudku) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním. Na druhej strane však finančné zadostučinenie nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosť, že žalobkyňa doteraz nevrátila žalovanému istinu požičaných peňazí. V prevyšujúcej časti preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia zamietol.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Úvaha súdu prvej inštancie v tejto veci sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Na základe uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobkyni proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci (§ 262 ods. 2 CSP).

5. Proti tomuto rozsudku v spojení s dopĺňacím rozsudkom v rozsahu výrokov I. a III. podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b),f) a h) CSP. Namietal, že žalovaný zastáva názor, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vôbec neodôvodnil, z akého dôvodu žalobe vyhovel. Z vykonaného dokazovania je podľa názoru žalovaného zrejme, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný kedykoľvek (a to ani v súvislosti s konaním vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/200/2019) porušil akékoľvek spotrebiteľské práva žalobkyne (pred poskytnutím úveru vyplývajú povinnosti na úseku skúmania bonity spotrebiteľa len subjektu poskytujúcemu úver - pričom žalovaný žalobkyni žiadny úver neposkytol), resp. že neexistuje zákonný dôvod pre ktorý by mal za akékoľvek porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedať. Žalovaný si v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 9Csp/200/2019 uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobkyni pred súdom (pričom výšku tejto pohľadávky deklaroval postupca v prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok). V súvislosti s uplatnením odkúpenej pohľadávky pred súdom nevznikla konaním žalovaného žalobkyni žiadna ujma a ani neboli porušené žiadne spotrebiteľské práva a preto nebola naplnená hypotéza § 3 ods. 5 ZoOS - žalovaný totiž nie je poruшитelom spotrebiteľských práv žalobkyne, resp. neexistuje ani žiadny zákonný dôvod na to, aby zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv, ako to vyžaduje zákonodarca v predmetnom ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS. Záverom nemohol opomenúť ani skutočnosť, že žalobkyňa, ako úverový dlžník, si podľa vedomostí žalovaného naďalej neplní svoje zmluvné povinnosti, t. j. je osobou, ktorá opakovane porušuje svoje povinnosti, na plnenie ktorých sa zmluvne zaviazal. Titulom úveru čerpala žalobkyňa sumu vo výške 3.200 eur, pričom k dnešnému dňu uhradila veriteľovi titulom úveru len sumu vo výške 922,88 eura. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalovanému prizná voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobkyňa uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti odôvodnenia spĺňa a preto ho považovala za dostatočne odôvodnený. V napadnutom rozsudku sa súd jednoznačne vypořiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovaného a jednotlivé dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy. Poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, vo vzťahu k žalovanému, ktorými sa odvolací súd opakovanie vypořiadal s opakujúcimi sa námietkami žalovaného. Žalovaný ako inkasná spoločnosť je povinný rovnako ako banka postupovať s odbornou starostlivosťou, čo však nedodrhal a uplatňoval si voči mne pohľadávku v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech, avšak výsledok základného konania dokazuje, že toto jeho právo súdiť sa, nemalo oporu v hmotnom práve. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považovala súdom priznanú výšku primeraného finančného zadostučinenia za dostačujúcu. Súdom priznaná výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadostučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu.

Primeranosť sumy 150 je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná v minimálnej úrovni. S poukazom na uvedené argumenty navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si žalobkyňa si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Odvolací súd sa najprv vypořiadal s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie jasne a zreteľne vysvetlil, z akých dôvodov žalobe o vydanie primeraného finančného zadosťučinenia v čiastočnom rozsahu čo do priznanej sumy 150 eur vyhovel (tak v prípade nároku i výšky), odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

11. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde, vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

12. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom

dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

13. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 4.717,04 eura titulom úspešného uplatnenia (bránenia) svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/100/2019 o zaplatenie 4.777,04 eura s príslušenstvom.

14. Nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. K podmienke ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti správne súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 21.11.2019, č. k. 9Csp/200/2019-138, v ktorom súd dospel k záveru, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu skúmaniu bonity žalobkyne pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda nepostupoval spôsobom zodpovedajúcim odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity dlžníka podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách, čoho dôsledkom bola bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a neplatnosť predčasnemu zosplateniu. K platnému predčasnemu zosplateniu úveru tak nedošlo, nemohla byť pohľadávka z neho predmetom postúpenia a aktívna vecná legitímácia žalovanému ako postupníkovi nesvedčala, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby. Žalobkyňa sa v konaní bránila s poukazom na absenciu obligatórnych náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Tunajší súd rozsudkom zo dňa 27.02.2020, č.k. 15CoCsp/4/2020-165 rozsudok Okresného súdu Prešov vo výroku o zamietnutí žaloby v celom rozsahu potvrdil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.03.2020.

15. Vo vzťahu k námietke o nedostatku pasívnej legitímácie treba uviesť, že v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/200/2019 si žalobca (v tomto konaní žalovaný) uplatnil proti žalovanej (v tomto konaní žalobkyňa) zaplatenie sumy 4.777,04 eura s príslušenstvom. Bez akýchkoľvek pochybností v tomto pôvodnom konaní vystupovala terazšia žalobkyňa ako spotrebiteľ. V pôvodnom konaní žalobca (teraz žalovaný) si uplatňoval práva z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže porušenie povinnosť skúmať bonitu žalovanej zo strany veriteľa spôsobilo neplatnosť predčasnemu zosplateniu úveru. Ak teda žalovaný v pôvodnom konaní vyžadoval plnenie od spotrebiteľa v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného ako obchodníka s pohľadávkami je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí a rovnako to možno považovať za nekalo obchodnú prax (§ 8 ods. 1 písm. d/ zákona č. 250/2007 Z.z.). Nadobudnutie pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je spotrebiteľom je rizikom, že v súdnom konaní budú zmluvné podmienky, postupy veriteľov podrobené skúmaniu súdom a v prípade zistenia porušenia právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa budú voči zodpovednej osobe vyvozené následky a uložené sankcie predpokladané zákonom. Zároveň súdy už opakovane judikovali, že pasívne legitimovaným je aj právny nástupca dodávateľa, preto ani táto odvolacia námietka nie je dôvodná. Nemožno sa preto stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, podľa ktorej, že si len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobkyne pred súdom, a preto nemožno ho v žiadnom prípade považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľského práva žalobcu zodpovedala.

16. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, čo do úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie tento predpoklad je naplnený nie len vtedy ak si spotrebiteľ uplatnil porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

17. Možno uzavrieť, že žalovaný je v tomto konaní pasívne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobkyne v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv a povinností ustanovených v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný vyvolaním súdneho konania nie nevýznamnou mierou participoval na zásahu do práv žalobkyne, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania povinností

posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Na základe uvedeného sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný.

18. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

19. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak to bolo aj v prejednávanej veci, keď súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadosťučinenia v sume 150 eur. Je zrejmé, že žalobkyňa s prihladnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/200/2019, v ktorom žalovaný sponchyboval dôvodnosť podanej žaloby, bola dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania.

20. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa nielenže vystavený bezprostredne hroziacej majetkovej ujme, nad rámec uvedeného bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinností dôjde. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv.

21. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV.ÚS 115/03).

22. Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom vo výroku I. a súvisiaceho výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).